

Молоде Життя

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 7 (118)

ГРУДЕНЬ

1954

* ВЛИЧЕМО ВАС, ЮНАЦТВО!

„Молоде Життя”, часопис пластової молоді, востаннє журнал пластового юнацтва, — старше віком за всіх з-поміж Вас, Юначки і Юнаки, старше віком навіть чи не за всіх теперішніх старших пластуців. Своїми літами доганяє воно навіть вже декого із пластуців-сеніорів.

Почало воно виходити ще в 1921 році, 34 роки тому неперіодичним часописом трохи меншого формату, як сьогоднішній і не так багато ілюстрованим. Це був перший пластовий часопис на західних землях України, що були тоді під польською займанщиною. В 1923 року воно почало виходити вже як місячник і на всьому протязі розвитку і розвітку Пласту в рр. 1923-30 аж до розв'язання української пластової організації польською владою „Молоде Життя” було вірним провідником і супутником українських пластуців на рідних землях. Вони висловлювали їхні думки, їхнє захоплення, було друкованою хронікою їхніх мандрівок, змагань, діяльності. В „Молодому Житті” починали свою літературну дорогу багато з-поміж видатних пізніше українських поетів і письменників.

Після розв'язання Пласту і заборони видавання „Молодого Життя” воно все ж таки не припинило ніколи свого існування. Виходило під різними назвами в краю і на еміграції (Львів і Краків) і появилось знову під своєю назвою аж в 1945 році в окупованій американським військом Німеччині. З розвитком і розвітком Пласту на еміграції в країнах Західної Європи, що досяг свого вершка в 1947-48 рр., „Молоде Життя” почало виходити знову регулярно кожного місяця (з квітня 1948 до березня 1949).

З переселенням пластового брат-

ства в різні країни світу переселилося до Злучених Держав Америки теж і „Молоде Життя”. З 1950 р. виходило неперіодично (два-три числа на рік) і щойно цього — 1954-ого року — почало виходити правильно кожного місяця (крім вакацій) і нині за нами вже сім чисел „Молодого Життя” — журналу пластового юнацтва — і сім чисел „Готуйсь” — журналу пластового новацтва.

Цих сім місяців видавання обидвох журналів не були легкі. Треба було не тільки редагувати „Молоде Життя” і „Готуйсь”, але треба бу-

Зима на Чорногорі в Карпатах
Фото М. Сеняківський

Богдан Кравців

ТИМ, ЩО В ДОРОЗІ...

Ой, забарився місяць у крузі...
З народньої колядки

Тим, що в дорозі, місяцю ясен,
Тим, що в дорозі в ніч оцю темну,
В далеких поліх одини-одніськи,
Як біла далеч і біле небо, —

Тим, що в дорозі збігався з путі,
По бездоріжжі в заметах будить,
І перед ним ніщо не світить,
Львів вовчі очі і біла хуза, —

Тим, що в дорозі мають за друга
І за кохання тільки багаття,
В яким згоряють, як шлях бездомні,
Іх сміє серце й одважні думи, —

Всім тим в дорозі, місяцю ясен,
Дай же багато золота-срібла,
Світлого світа, хай воно душі
І бездоріжжя й шляхи освітить, —

То ірадіють ті, що в дорозі,
Ой, що в дорозі зминої ночі,
То ірадіють, місяцю ясен,
Поки їм зійде світлеє сонце:

(із збірки „Дорога”, Львів, 1929)

до за них — за папір, за клаші, за друк, за експедицію — платити і то готовими грішми, щоб — не робити довгі. І коли ми — хоч з трудом — дійшли до грудня 1954 року, то це мусимо завдячувати передусім тим пластовим станіям і групам, які точно й акуратно розколюпортовували пластові виховні журнали, жертвували на пресовий фонд і Краєвим Старшинам ЗДА і Канади, які своїми дотаціями вможлилювали здійснити намічений Головною Пластовою Булавою видавничий плян.

Але цих сім місяців доказали ще, що пластові організації в світі, зокрема в Злучених Державах і Канаді, такі міцні і чисельні, що коли б всі пластові осередки вив'язувалися точно й акуратно із своїх зобов'язань супроти адміністрації виховних пл. журналів, то ці жур-

нали могли б виходити точно і навіть у збільшеному об'ємі без більших дотацій. Мусимо сказати, що на жаль ще було і є декілька пластових осередків, які цілими роками не платили за „Молоде Життя” і що багато осередків мали чималі залежності за одержування скількох виховних журналів.

Сьогодні на порозі нового року кличемо пластаве юнацтво до змагання за точне й акуратне розкольпортування „Молодого Життя” і

за негайне розрахування за одержані журнали за адміністрацією „Молодого Життя”. Просимо теж юнацькі гуртки, курені і коші влаштувати збірки на пресовий фонд „Молодого Життя” і допомагати цим розбудувати пластові видання.

І вкінці: кличемо Вас, юнацтво, до співраці. Молоде Життя Ваш часопис і він повинен бути дзеркалом Вашого життя, Ваших прагнень, Ваших думок і Ваших переживань.

СОН ЮНАКА

Холодна груднева ніч. На небі мерехтять тисячі зірок. Навколо тиша.

У вікні стоїть старий похиллий чоловік і сумно дивиться на землю сковану морозом, покриту снігом. Привиджується йому могила темна, холодна, страшна — смерть, що простає дає до нього свої кістяні руки. Перед ним вічність. Незабаром він переїде її поріг, стане перед своїм Творцем. З собою матиме книгу, в якій до найменших подробиць записане все, що зробив він у своєму житті. І думка про це сповняє його душу страхом. Тож усе життя своє ішов він широкою, блаудною дорогою гріха.

В його уяві стає чудовий травневий ранок в днях його далекої юності. В його вухах гомонять слова перестороги, що її висловлював цього ранку його старенький побожний батько: „Тримайся, сину, віри, служи вірно Богові, а Він тебе ніколи не покине!” Але він повний сил і непогамованих молодечих поривів не послухав батькової ради.

Тепер розуміє, як тяжко він по-

милівся. Його очі засновуються гіркими сльозами і з душі виривається розпачливе благання: „Господи, верни ще раз мені мою молодість. Перенеси мене ще раз у той день, коли я не послухав мого батька. Дай мені ще раз нагоду починати дорогу мого життя!”

Зближається ранок, а він все ще стоїть. По його старечому обличчі котяться важкі сльози і зрошують землю й уста його безупинно шепочуть: „Вернися, моя молодосте, вернися!”

І молодість вернулася, бо це був — тільки сон. Але він зробив на молодого роками, але вже постарілого гріхами, юнака велике враження. Юнак упав на коліна, подякував своєму Творцеві за пересторогу-рятунок і вирішив основно змінити своє життя.

Юні Друзі! Як пливе-рине вода в ріці, так плывуть-ринуть і Ваші літа. З кожним днем зближується до берега вічності. Раз пережиті роки вже ніколи не вернуться. Тому

Володимир Самійленко

УКРАЇНА

Наша слава Україна —
Наше щастя і наш рай!
Чи на світі є країна,
Що миліша за наш край?
В добрий чм у зай годни
Ми для неї живемо,
На Вкраїні для Вкраїни
Будем жити й померемо...
Не змогли нас сувостати
Ввяти в кайдани свої:
Ми бороним наші хати,
Наші тихії гаї.
Не вмирає наша слава,
Не вмирає наша честь,
Бо живе в нас сила жавава,
Бо робити ми в нас єсть.
Гей, хто хоче всім свободи,
Поєднаймо, як брати!
Сонцем правди, світлом згоди,
Боже, шлях нам освіти!
Хай забудеться неодоля
І неслава давніх літ,
Щастя ж рівне й рівна воля
Засяють на весь світ!

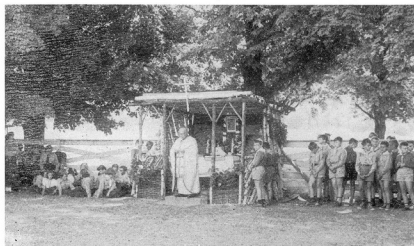
теж так важливо, щоб якнайкраще провести ці роки на службі бога, Батьківщини і ближнього. Хто так їх проведе, той на схилі життя не муситиме жалувати за втраченим часом.

Не раз ми може чути такий вислів: „Молодість має свої права”. Це правда, але й Бог має свої права. Коли майже дві тисячі літ тому один юнак спляв Христа, які є права молоді, що є програмою і, життя, то одержав таку відповідь: „Дотримуй заповідей!” Прав молодості не можна, як це робить багатьох, будувати на потоптаних правах-заповідях Божих! Молодь має бути жива, радісна й весела, але ніколи розпусна. Вона має бути відважною, але не зухвалою.

Коли Ісус Христос сказав юнакові „Дотримуй заповідей!” — то почув з його уст дуже милу відповідь: „Всіх їх дотримувався я від моєї ранньої молодості!” Які прості і гарні слова! Вони повинні знайтися на устах всієї нашої української пластової молоді. І будуть вони не тільки на устах, але будуть засвідчені й ділами, коли пластова молодь здійснить своє головне гасло: Бути вірним Богові! Здійснення молодцю цього гасла принесе Богові славу, її народові радість і самій молоді багато ласки і благословення Божого.

о. С. Шевчук

Капелан Українського Пласту
у Вінніпегу

Проповідь під час Богослужби на Пластовій Оселі в Іст Четгем

Фото: І. Гришин

З МОЇХ АЛЬПЕЙСЬКИХ МАНДРІВОК

(З записника самотнього мандрівника)

Запорожці, як підмовлять, було, до себе на Січ якого хлопця з Гетьманщини, то перше пробують, чи годиться він бути запорожцем. От то звелять йому варити кашу:

— Гляди ж, вари так, щоб і не сира була, щоб і не перекипіла. А ми підемо косити. Го ти, як уже каша буде готова, вийди на такий то курган та й зови нас; а ми почемо та й прийдемо.

От поберуть коси та й підуть нібито косити. А де в чорта їм хочеться косити! Заберуться в комиш та й лежать. То оце хлопцень, зваривши кашу, вийде на могилу і зачне гукати. А вони й чують, та не озиваються. То він гукає-гукає та й давай плакати: „От занесла мене нечиста сила між ці запорожці! Краше було дома сидіти при батькові та при матері. А то ще перекипить каша, то прийдуть та битимуть вражі сини! Ой, бідна ж моя головонько! Чого мене понесло між ці запорожці?“

Та запорожці, лежачи в траві, вислухають усе та й кажуть: „Ні, це не наш!“ А далі вернуться до куреня та dadуть тому хлопцеві коня і грошей на дорогу, та й скажуть:

— Иди собі, куди хочеш! Нам таких не треба!

А як же котрийсь із хлопців вдасться розторопний і догадливий, то, вийшовши на могилу, кликне разів зо два:

— Гей, панове молоді, ідіте каші їсти!

Та, як вони не озиваються, то він: — Чорт же вас бери, коли мовчите! буду я й сам їсти.

Та ще перед відходом ударити на могилу гопака: „Сй, тут мені погуляти на просторі!“ І затагнувши на весь степ козацьку пісню, піде собі до куреня, і давай уплітати кашу.

То запорожці, лежачи в траві, й кажуть:

— Оце наш!

Та побравши коси, ідуть до куреня. А він:

— Де у вас у біса носило, панове? Гукав-гукав, аж охрип; та щоб каша не перекипіла, то я почав сам їсти.

— Ну, джуро, вставай! Годі тобі бути хлопцем: тепер ти рівний нам козак.

І приймають у товариство.

З „Українських переказів“
зібраних Михайлом Возняком

У світі високих шпилів кожний фрагмент має собі питома вагу, має своє обоснування. Тут нема нічого зайвого, принадового. Навіть отой великий скельний обрив, що десь там зірвався з цієї грізної стіни, найшов собі місце, приляг до другого каменя, увійшов цим своїм еством в Цілість. Став частиною Цілости.

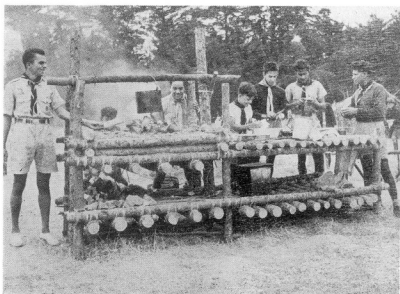
А цвіги? Ці пастелі блідо-жовтих примул, тих глибоко-синіх енцинів, тих різноколірних рожечок, що мов мерехтливі гердани зависли поміж каменями — звідкіля набрали тих слюпких кольорів та барв? Це от неповторні в своїй красі гри барв заходи і сходи сонця цілували їхні пупляшки. Їхній колір — це соняшні цідулки. . . А ця пишна королева високих шпилів, обгорнена легендами, снами і мріями неповторної юности — шартотка? Звідкіля в неї оця шаяхатна білість пелюсток? Знаю — це літеплі бурі змивали її золотистий колір дрібенькими каплями дощів. Це сльози отих матерів нерозважно юністю багатих юнаків, що сковзнули, зірвалися з високих, недоступних стін, шукаючи цього нашого мрійного цвіту папороті — Золотої Шартотки. Це ж хмари білі, що ними так часто огортаються високі шпилі — своїми ніж-

ними пестощами їх викохали... І пишастеся і зливається з козіром скелі, така гарна, як мрія...

А людина, цей найкращий твір Божої Руки має бути в цьому світі диссонансом? О, ні!

Не дивуйтеся, коли на гірських безпуттях, поміж високими шпильми зустрінете самотнього мандрівника. Коли проходитемете коло нього поздоровіть його добрим словом, помахайте здалека рукою. Він напевно радісно поздоровить вас, усміхнеться. І бути може, що в його усміху, коли ви спроможні спостерігати красу, знайте частиночку її. . . Подумайте, постарайтеся відповісти собі на таке питання: Чому він самотній мандрівник? Шукайте відповіді передусім в самого себе!

Може колись він мандрував в гурті друзів? Може в його була ніжніша душа, може він умів глибше сприймати красу? Може на одній з мандрівок вразило його якесь неobecне слово друга, може вигук, може молодеча буйність? А може в його душі підсвідомо зродилася свідомість, що він зайвий в тому гурті? Може він свавороме тікає одинцем в цей світ сваворомеї краси, щоб розділити свій жаль, тугу. Може він

Сквати із Фіджі куховарять на збудованій ними спеціальної кухні під час зустрічі в Кентербері (Нова Зеландія)
Фото: „Jamboree“

хоче віднайти сповіряння буднями своє власне я, свій давнійшій радісний усміх, частиночку власної душі?...

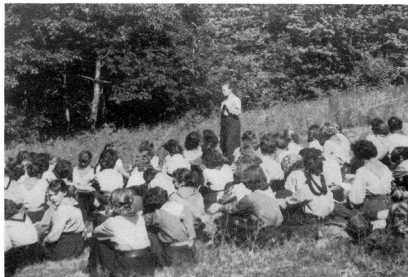
Може саме з тих причин він самотній. Може саме на тій мандрівці знайде він те, чого ніколи не знайшов би, мандруючи в гурті друзів. Може саме на цій мандрівці нічим і ніким не непокоєний вичує вперше і поклониться покаяноно велчім Творця, велчім створенію Ним гірською Тиші... Може віднаїде призабуте і загублене своє я?...

Тому не раніше своєю присутністю велчім гірською Тиші. Не вносіть диссонансу в світ неперевершеної краси, що її не людський ум чи руки здвинули. Старайтеся бути частиночкою цієї Тиші і Краси!

**

Люди, що виростили на низах, говорять, що їх придавлюють високі шпиль. Так їх придавлюють, бо вони ніколи на них не були. Вони, найшовшись у долинах, що між ними, розгубилися вузькістю обривів, їх придавали гігантські масиви високих шпиль. Попробуйте намовити одного з них на гірську мандрівку. Вийдіть з ним на високий шпиль. Коли його душа спроможна сприймати красу, вичути і зрозуміти глибіню Тиші — йому обрив не будувати завузькі! Він побачить обрив куди ширші, чим на низах. Він побачить обрив такий широкий і далекий, якого ніколи, в ніяких обставинах не побачив би на низах...

Чорний Джек

Гутірка пластинок

„ПАН-ВУЖ” У БРАЗИЛІЙСЬКОМУ ПРАЛІСІ

Діялося це в одній з українських поселених колоній у Бразилії. В той час, коли багато людей мусіло покидати Рідний Край і шукати кращої долі в різних країнах світу, між іншими теж і в незаселених та непрохідних областях Бразилії.

Кожна родина одержувала тоді чималий шмат землі покритий прастарим відвічним лісом, що його треба було самому викорчувати і приспосібити для управної ріллі, на площу під хату і господарські будинки. Праця була нелегка, але сокира і пила промошували поволі поселенням дорогу для життя в бразилійському пралісі.

Одній з українських родин місце припало для поселення під самим пралісом і збудовані нею господарські будинки межували з його непрохідною гущею. Траплялося, що дикі звірі підходили до людських осель і приглядалися новим поселенцям, що проганяли їх все далі й далі в глибину пралісу.

На викорчуваних чи випалених просторах пралісу розгосподарувалися наші поселенці, будували хати, будинки, заводили городи й поля.

Найбільшою небезпеккою для поселенців були гадюки й вуки, особливо ж перші, що спричинювали багато шкоди серед людей і домашніх тварин. Тому теж батьки попереджували часто-густо своїх дітей не відходити далеко від хати і не заходити до лісу. Але не завжди діти цього слухали.

Одному малому хлопцеві Михасеві, що залишався з матір'ю на господарці в той час, як батько був зайнятий працею в лісі і в полі, трапилася пригода, що про неї й хочемо оповісти.

Михась — з'ївши снідання — завжди вибігав з хати і бавився на подвір'ї, але потому припало йому до впадоби місце за будинками на самому краю пралісу. Тут він завів собі городиш, ставив собі хатки, майстрував — і взагалі добре почувався. Інколи навіть забував і про те, що треба шось з'їсти і мати мусіла добре кликати, щоб він з'явився на друге снідання чи на обід.

Михась встановив собі такий звичай, що одержавши молоко і хліб на снідання, виходив із своєю паюкою за хату під ліс і там споживав її та далі спокійно продовжував свою забаву. Так принаймні здавалося мамі.

Ніхто не бачив у поведінці Михася нічого злого, тільки мати частенько наказувала, щоб поза огорожу садиби не виходив ні кроку.

Раз Михась батько, закінчивши скоріше як звичайно роботу, вернувся додому і побачив, як Михась живе з горнятком молока і хлібом поза будинки оселі. Зацікавлений батько пішов за ним і побачив, як з дерева зсунувся велчичний вуж і почав повзти до Михася...

Батько із страху закам'янів, не міг ворухнутися. Знав, що вузькі цієї породи можуть і молоду корову задушити, така в них сила. Отримавшись, побіг щосили до хати по рушницю. Був певний, що не побачить йому більше свого сина.

Але вертаючи з хати з рушницею, по дорозі зустрів Михася, що з позоромним горнятком біг веселий додому.

Невимовно зраділи батько і мати, почали пригортати Михася, випитувати, чи не зробив йому що злого вуж.

Михась здивований, не знав що казати, але потому розповів, що до нього кожного дня приходив в гості „пан-вуж”, п'є разом з ним молоко і нічого злого йому не робить. Вилити молоко, пан-вуж мандрує собі назад до лісу. Так буває щодня, коли Михась запінювався, „пан-вуж” чекає уже на нього під лісом. Молоко випивають обидва і потому гарно бавляться.

Про цю приgodу батько Михася розповів керівникові наукової експедиції, що саме тоді досліджувала

Фото: Я. Вижицький

життя мало відомих звірів бразилійського пралісу і мала теж завдання ловити дикі тварини живими і відставляти їх до бразилійського зоологічного городу.

Керівник Експедиції доручив вивести молоко жукеві далі, що робила вже сама мати Михаса, й одного дня робітникам пощастило вужа зловити живим. Керівник дуже дякував батькові Михаса, що допоміг йому добути такого рідкого вужа.

**

„Пан-вуж“ сьогодні в одному із зоопарків вигрівается до сонця і споглядаючи через сталеву огорожу на дітей, які його залюбки відвідують — мабуть згадує Україна Михаса в далекому бразилійському пралісі, що частував його кожного дня смачним теплим молоком на друге снідання.

Тварини це приятелі пластуна!

Сальче, ЛЧ.

САМІТНИЦІ ПИШУТЬ:

... Я ще живу споминами із табору. Табор мені дуже подобався, передовсім ваги, такі настроєні, нові веселого співу, дружби, тепла і гурток, що я ніколи не забуду...

Мама була така рада, як дізналася, що я вже є розвідник, бо її журило те, що я не зможу бути іменована на Листопадовому святі, а проба є важна тільки б місцеві. Але тепер це вже за мною і я це раз за всю допомогою ширю дякую... Також постараясь прочитати декілька історичних повістей, щоб доповнити мої відомості з української історії та історії.

Про перехід до 18-ого куруня поділю якнайкраще та негайно повідомлю Вас, Дорога Подруго!

Скоб!

Ольга Дигдалевич

... Ходжу до школи в Люсівці, що є віддалене від нас 3 милі, дождаючи шкільним автобусом. Я лише одна Українка в цій школі, тому старалась весті себе зразливо, щоб гідно репрезентувати Українців. З надобов'язкових предметів (беру) вичаю спів та руханку. Належу також до шкільних товариств „Френдинг клуб“ та спортивного товариства Л. А. А. Товаришки є для мене вичайні та добрі, але найкращою моєю подружкою є пл. уч. Тамара Яценевич, така ж самітниця як і я, до неї я часто їзджу, а вона також відвідує мене, прому її зачислити до нашого гуртка самітниць, адресу залучаю...

Раз на тиждень, в суботу маємо сходина в Кентоні, віддаленому від нас 10 миль. Там провадила я деякий час рій новаків а тепер виховує їх моя мама.

В квітні влаштувала в Кентоні місцева філія У. К. К. виставку українського народного мистецтва, а ми владстунні їм допомагали, я навіть танцювала тогочас. Зиньку з цієї виставки у яворівському строю послала Вам, Подруго!

Ще раз дякую за надіслані вимоги до 3-ої пробі та пам'ять і ширю здоровлю.

Скоб!

Діа Домбчевська

З ЦІКВОЇ ФІЗИКИ

ЗАХИСНЕ ЗАБАРВЛЕННЯ І ЗАХИСНИЙ КОЛІР

Забарвлення предметів відповідним кольором робить їх непомітними для ока. До цього завжди вдається природа: надіяючи свої створіння „захисним“ забарвленням, вона в якнайширшому маштабі користується цим простим засобом, щоб захищати свої створіння від ворогів або полегшувати їм важку боротьбу за існування.

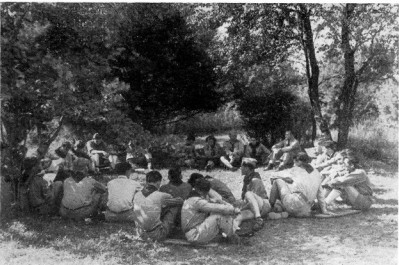
Те, що військові називають „захисним кольором“ (охороною барвою), зоологи називають захисним або охоронним забарвленням. Прикладів такого захисту в тваринному світі можна навести цілі тисячі. Натрапляємо на них буквально на кожному кроці. Тварини, що живуть у пустині, мають здебільша характерний жовтуватий „колір пустинні“, ви бачите цей колір і у лева, і у птахи, і в ящірки, у павука, у черв'яка, словом у всіх представників пустинної фауни. Навпаки, тваринне населення снігових долин півночі — чи то безблечний полярний медвідь, чи лагідна гагара — наділені від природи білим забарвленням, що робить їх непомітними на тлі снігу. Метелики і гусиниці, що живуть в корі дерев, мають відповідне забарвлення, що докладнісно відтворює колір деревної кори.

Кожен пластун-збирач комах знає, як важко знайти їх через ідеальність захисного кольору, яким наділена їх природа. Спробуйте спіймати зеленого коника, що цвірчить на душі коло ваших ніг, — ви не зможете

помітити його на зеленому фоні, що примовує його цілком.

Те ж саме стосується і мешканців води. Морські тварини, які водяться серед бурих водорослей, всі мають „захисний“ бурий колір, що робить їх непомітними для ока. В зоні червоних водорослей переважає червоний „захисний“ колір. Сріблястий колір риб'ячої луски — теж „захисний“. Він обірає риб і від птахів, що підстерігають їх згори, і від хижаків водної стихії, що загрожують їм знизу. Водяна поверхня має дзеркальний вигляд не тільки тоді, коли дивитися згори, але ще більше при погляді знизу із самої гущі води („цілковите внутрішнє відбиття“); з очим блискучим майже металевим тлом зивається срібляста риб'яча луска. А медузи й інші вибрали своїм „захисним“ кольором цілковиту безбарвність і прозорість, що робить їх невидимими у доволішній безбарвній і прозорій стихії.

Природа в цьому перенимає далеко людську винахідливість. Багато тварин мають властивість змінювати відтінку свого „захисного“ кольору відповідно до змін у довкіллі. Сріблясто-білий, непомітний на тлі снігу, втратив би перевагу захисного забарвлення, коли б із розтаванням снігів не змінив кольору своєї шкурки. Щовесні це біле звірятко одягає нову шубку рудого кольору, що ідеально зливається з фарбленням вільного від снігу ґрунту, а як настає зима, горностай знову сивіє,

Пластуни радять

Фото: Я. Виганський

одягаючись у білосніжне зимове вбрання.

Люди перейняли у природи цю корисну майстерність робити своє тіло непомітним, злитися з довколишнім тлом. Яскраві фарби блискучого військового одягу минулих часів, що надавали такої мальовничості картинам боїв, відійшли назажди у минуле: їх витиснули знайомі нам однокольорові односторонні „захисного кольору”. Сіра військо-

Предмет з такою поверхнею автоматично набирає вигляду у фарбленні свого довкілля: встановити наявність його з великої віддалі майже неможливо. Німці під час першої світової війни до деякої міри застосовували цей принцип для повітряних суден (цесепінів). Поверхня багатьох цесепінів була блискуча, алюмінієва, що відбиває небо і хмари: помітити такий цесепіні під час його льоту дуже важко, особливо ж,

Захисне забарвлення в природі (Зебра) й у військовій справі (танк)

ва шинеля перемагає гарно шитий і оздоблений барвисто односторій — на сучасних полях бою не видно ні однієї яскравої плями. Сіро-сталева офарблення сучасних військових човнів чи кораблів — це також свого роду захисний колір, що робить судна малопомітними на тлі моря. Сюди ж належить і так званий „тактичний камуфляж”: військове маскування окремих предметів — укріплень, гармат, танків, кораблів, — штучний туман чи мряка й інші подібні способи ошукування ворога. Табір військовий, наприклад, маскують особливими сітками, в дірочки яких видетні пучки трави. Вояки одягають спеціальні плащі чи покривала з пучками лика, офарбленими в колір трави і т. ін.

Захисним кольором, придатним для всякої обстановки, була б дзеркальна поверхня, яка відбиває тло.

ЦІКАВЕ ЧИСЛО

Число 37 має ту особливу прелекту, що поміжкою через 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27 дає нисліз з трьох однакових нисфер (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.) і суза тих нисфер рінняється множникові — 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24, 27.

Не вірте, то помножити:

- 37 x 3 — 111 (1+1+1 — 3)
- 37 x 6 — 222 (2+2+2 — 6)
- 37 x 9 — 333 (3+3+3 — 9)
- 37 x 12 — 444 (4+4+4 — 12)
- 37 x 15 — 555 (5+5+5 — 15)
- 37 x 18 — 666 (6+6+6 — 18)
- 37 x 21 — 777 (7+7+7 — 21)
- 37 x 24 — 888 (8+8+8 — 24)
- 37 x 27 — 999 (9+9+9 — 27)

коди його не зраджує гуркіт мотору. Так здійснюється в природі і в військовій техніці мрія наших народних казок про „шапку-невидимку”.

ЧИ ТИ ВЖЕ МАЄШ СВИЙ ЕКСЛІБРИС?

Екслібрис (з латинського Ex Libris, дослівно „З книжок”) або книжковий знак — це рисунок відбитий друкарським або граверським способом на листку паперу, що його приляплюють на відворотній стороні книжкової обгортки або палітурки. Цей книжковий знак, надрукований або відбитий на окремий листку, вміщують на книжці замість підпису чи печатки її власника. Він визначає, що дана книжка є „з книжок” чи „з книгозбірні” такого то й такого власника книжки. Знак, емблема чи цілий якийсь образ на екслібрисі повинен характеризувати власника книжки, що його ім'я і прізвище подане на рисунку окремо, чи влетене в цілу композицію екслібрису.

Екслібрис буває дуже часто мистецьким твором і його виконують мистці-графіки різною технікою. Багато гарних книжкових знаків зробили такі відомі українські графіки, як Юрій Нарбут, Василь Кричевський, Павло Ковжун, Олена Сахновська, Петро Холодний, Яків Гніздзьовський, Едвард Козак, Юрій Кузьмичий та інші.

Маючи хоч би й невелику бібліотеку, справжній книголюб значить на ній право своєї власності книж-

Фотографічний екслібрис Талі Фіголь (Лялька над книжками і відрапаний на клішні надпис) Фото: Д. Фіголь

ковим знаком. Пластуни, які вміють фотографувати, можуть скомпонувати собі екслібрис фотографічним способом. Це може бути портрет власника книжки з надписом „Ex Libris” і його підписом, або це може бути фотографія приготованої композиції, краєвиду, будівлі та іншого із влетеним надписом чи підписом. Предмети на фотографії повинні в якийсь спосіб характеризувати власника книжки, наприклад — філателіст може відфотографувати альбом з побільшаним шклом чи гарну марку, архітектор — якусь будівлю чи плян, астроном — теле-

Екслібрис англійського сква-столяра Фото: „The Scout”

скоп і зоряне небо і т. ін. Надпис (наприклад: Ex Libris) Петра Павлинка) повинен бути гарно виконаний і добре розміщений в цілій композиції.

Для прикладу, як виглядає фотографічний екслібрис подаємо два зразки: один екслібрис виконаний українським фотографом Даньком Фіголем для Талі Фіголь ще в 1933 у Львові і другий екслібрис англійського сква-столяра, що його репродукцію подав англійський сквартський часопис „The Scout” в числі за 19. листопада 1953 р.

НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА СІРОГО ЛЕВА,
ГОЛОВНУ ПЛАСТОВУ РАДУ,
ГОЛОВНУ ПЛАСТОВУ БУЛАВУ,
КРАЄВІ ПЛАСТОВІ СТАРШИНИ,
ПРОВІДИ ПЛАСТОВИХ СТАНИЦЬ І ГРУП
І ВСЕ ПЛАСТОВЕ ТОВАРИСТВО В КРАЮ ЙІ У СВІТІ
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
І НОВИМ РОКОМ ВІТАЄ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
ПЛАСТОВИХ ВИХОВНИХ ЖУРНАЛІВ
„МОЛОДЕ ЖИТТЯ І „ГОТУЙСЬ”

З ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

НОВА КРАЄВА СТАРШИНА В АВСТРАЛІЇ

В місяці листопада відбувся в Австралії Краєвий Пластовий З'їзд на якому обрано нову Краєву Пластову Старшину в такому складі: М. Меренін — голова, І. Березулякіна — секретар, Тарас Грушевнич — скарбник і господар, Ярослав Кужіль — референт преси й інформації, В. Турчин — організаційний діловод, Е. Козьольковська — Краєва Командантка пластунок, А. Жукінський — Краєвий командант пластуниці, Е. Бурчаківський — референт Українського Пластового Сеніорату, Н. Грушенський — діловод зв'язку, Члени Старшини: Л. Яримович, О. Якубовський, Р. Драган.

ІМЕНУВАННЯ ПЛАСТУНАМИ—СКОБАМИ

Краєвий Командант пластуниці у ЗДА признав ступінь пластуна-скоба таким пластунам: ст. пл. Богдан Андрушків і ст. пл. Ярослав Паливода із Самостійного Гуртка УСП „Сіроманці”, ст. пл. Ігор Декадло і ст. пл. Богдан Шмата-Данько з 23. Куреня УСП „Червона Калина”, пл. юн. Орест Білоус, пл. юн. Іриней Герасим'як, пл. юн. Модест Захарченко, пл. юн. Константин Клоуфас, пл. юн. Олег Клоуфас, пл. юн. Олег Коверко — всі з 31-го Куреня УПЮ в Нью Йорку, пл. юн. Олег Василашук, пл. юн. Андрій Головинський, пл. юн. Микола Кравців — всі з 1-го Куреня УПЮ у Філадельфії, пл. юн. Олег Караван — підг. Курнів УПЮ в Шекато, пл. юн. Ярослав Лучицький і пл. юн. Северин Палідович — сам. гурток УПЮ в Нью Гейлені.

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ

16-ий Курнів УСП „Бурлак” zorganizували в дні 26. грудня ц. р. з доручення Комітету спортивних ігор української моделі лещетарські змагання у Вільмінгтоні, Н. Я. Участь у змаганнях ваяли члени американсько-українських та канадійсько-українських організацій молоді і спортивних клубів. Touchвання вправено в програму Українських Спортивних Ігор 1954/55. Знімання із змагань подамо в черговому числі „М. Ж.”

ПЛАСТОВИЙ КАЛЕНДАРЕЦЬ НА 1955 РІК

Краєва Пластова Старшина у Зауочених Державах Америки видала Календарець на 1955 рік, зредегований пл. сен. Геню Прибудою. В календарці, що має 128 сторінок, крім календарієм і пригадок на кожний місяць подані: пл. гимн і закон, історія скавтингу і Пласту, важливіші дані про Україну й Українців, вказівки як табурувати, пластові знаки й вузл, картографія, найважливіші приписи доброї поведінки та інше. Календарець багато ілюстрований. Ціна 1 дол. Цей Календарець повинен знайтися в руках кожного пластуна і пластуниці.

Зложені пожертви на пресовий фонд допомогать нам у великій мірі видавати „Молоде Життя” й „Готуйсь” правильно і безперервно.

Втримати рівновагу!
Вправи новостворених скавтів під час
Зустрічі в Кентенбері (січень 1954)
Фото: „Jamboree”

НІЧ У ТАБОРІ

„Цей шум лісів, ці пахощі прекрасні!”

Такий прекрасний цей шум лісів, що сторожили над нашим табором, що годі мені описати. Високі смереки, широколістяні дуби ніби якоюсь таємною мовою перекалювалися. Берези і сосні колисалися від тихий шеліт.

В таборі тихо. Сірі шатра, наче примарки, маячили поміж деревами. Де-не-де залопотіла крильми пташка, перебиваючи спокій чудової місячної ночі.

Стойкові чекають, коли засвище свисток на нічну тишу, щоб могли спокійніше вдвигатися в красу такої ної. На таборовій площі тихо, тільки посередині горить вогонь. Навколо ватри замріяні юначі постаті — наче б хотіли охороняти вогонь від подуху вітру-стрибуна, якому забагається інколи попустувати, не дати загоріти вогниво, загасити його. Але вогонь згоряється ще раз сильніше і що раз горячіше горять юнацькі серця. Наші мрії зливають ген-ген понад високі Карпати, доганяючи Стрибодих унуків. Замріяні очі юначок вдвигаются в полум'я, вбачаючи в ньому щось, чого ніхто не бачить, не збагає.

Як гарно згадувати цю прекрасну картину, що її ніхто не в силі змалювати, але переказати. Іскри летять ген-ген понад хмари, граючись із вітром-стрибуном і гаснуть у повітрі. „Ніч вже йде” починається спочатку голосно і кінчається все тихіше і тихіше. Гасне вогонь, але не згасають мрії юнацьких сердець. Вони горять до сьогодні.

Скоро минуть такі прекрасні ночі, але їх спогад залишається в пам'яті на довгі-довгі роки.

Олена Літинська
пл. прихильниця 5-го Гуртка
„Дзвіночки”

ПЛАСТОВИЙ ГУМОР

МІЖ ШОТЛЯНДСЬКИМИ СКАВТАМИ

Два шотляндські скавти Мек і Сен сиділи разом під час обіду в скавтському таборі і Сен узяв собі з полумиска — на велике обурення Мека — більший кусень риби з полумиска.

— Ти дуже невхилюваний! — сказав Мек з доганюю. Я в твоєму місці взяв би бун менший кусень риби.

— Що ти кажеш? відповів Сен з повним устамі їди. — Ти можеш взяти його. Я тобі сам його і лишив.

3 ФУДЖІЯМИ УНИЗ

В останньому листі я розповів, як я виходив на гору Фуджі. Сьогодні хочу списати трохи моїх вражень про те, як я сховався вниз із Фуджіями.

Після однієї години ходи вниз зустрів я типових фуджіямських „гордряпів“. Це були 30 до 40-літні чоловіки з широкими, плетеними з рижової соломи, гриболіподібними капелюхами, вдягнені в білу легку полотняну накидку чи сорочку, в тісні білі штани і в білих полотняних виступах, до яких причіплена солом'яна підшва, щоб не совгатилися по попелі. В тих черевиках-виступ-

даючись — гусаком під гору. Всі вони були вдягнені в установлений для прочан на Фуджіямі, описаний вище одяг. Коли вони наблизились я побачив, що між ними було й одна жінка. Перших двоє держались за шнурок і всі разом, повагом ішли нога в ногу і щораз один з них виголошував: „рокон сьозьо“. Я записав собі оті чародійні слова і вернувшись до Тачікави, розпитував про їх значення, про що скажу пізніше.

Отак вони, „рокон-сьозяючі“, пройшли мимо мене і на спині в кожного з них я побачив коробку

три і пів години на північний схід від Токіо — де теж чимало (яких 20) різнокольорових святинь із містечковими різьбаними. З Йокогами — пів години їзди від Токіо — не вивіз ніяких цікавих вражень.

Закінчу свого листа згадуваним вище „рокон сьозьо“. Розпитувавши я про нього Японців у Тачікаві, але вони пояснювали мені дуже невизначено і з їх поясненні я тільки зрозумів, що це якась покута за гріхи. Аж раз, вертаючись поїздом до Гоккайда, зустрів я Японця, що говорив добре по англійськи, і він пояснив мені таємницю „рокон сьозьо“ так: В буддизмській релігії є вірування, що людина має шість головних гріхів. „Рокон“ значить знати, „сьозьо“ — гріхи і ціла фраза вистіхає: бережи мене від шести гріхів!

Денніс В.

НОВІ ПЛАСТОВІ ВИДАННЯ

Пластовий Листок. Для внутрішнього вжитку українських пластунів і пластунок у З.Л.А. Видає Крайова Пластова Старшина в З.Л.А. Нью Йорку — Дітройт, жовтень-листопад 1954. ч. 6 (43) 4-ка, стор. 10. Цикл.

Вогонь Орліної Ради ч. 9. Орган Орліної Крути при Головному Булавнику УПН-ів. 4-ка, стор. 33. Цикл.

Матеріал для новальських виховників — братчиків і сестричок.

Листи Дружнього Зв'язку. Бюлетень І-го Куреня Уладу Пластунів Сеньйорів ім. Степана Тисовського. Стемфорд. Коон. З.Л.А. 1954. ч. 4 (25). Цикл.

Дорогому Пластовому Новацтву і Пластовому Братству в Балтиморі, Клівленді і Лорейні складало щирю подяку за особисті відвідини мене в штаплаті та в хаті та за прислани письменим поздоровлення в часі мого і моєї дружини лікування з автовтої катастрофи в дні 27. вересня 1954.

СКОМІ
РОМАН КЛОС

АГЕНТА ПРАСІ ТИПОВИ МОРАТІА

„МОЛОДЕ ЖИТТЯ“, Journal for
Ukrainian Youth

Видає „Пласт“, Організація Української Молоді

Published by PLAST, Ukrainian Youth Organisation, Inc. Detroit, Mich., Pa. USA
Редателю Колелія.

Загальна Редакція й Адміністрація виховних журналів: Богдан Краушів
2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна \$0.20. Річна передплата (10 місяців крім вакацій) — \$2.00.

Друкарня „Дніпро“, 77 Іст Ст. Маріс Пла.
Нью Йорк.

Хатки-краннички на верху гори Фуджі

цях великий палець відділений, подібно як в рукавицях з одним пальцем. Цей тип гумових чи подотяних черевиків носять Японці, якщо вони працюють поза хатою надворі. Для мандрівок на Фуджіямі вживають вони таких же, тільки білої барви. На плечах в цих чоловіків на сорочці різні написи, знаки, печатки, малюнки синім чи чорним кольорами. На поясі з боку маленький (на яких 4 інчі) мідяний дзвіночок. Інколи мають вони з собою свою власну „столітню“ палицю, з якою мабуть — ще бувши хлопцями — дряпалися на Фуджіямі. З їхньої поведінки видно, що вони оце мандрівання на Фуджіямі вважають поважною, святою і почесною службою чи пак жертвою. Чув я від людей, що кожен Японець хоч раз у житті мусить дряпатися на Фуджіямі.

Сходячи отак униз, я побачив дуже цікаву картину: яких 20 ярдів від мене семеро людей ішло — гой-

з харчами — широкі 5 інчів, високу 2 інчі, довгу 20 інчів. Коробка вкрита сірим полотном була перевішена через плече. Оце, подумав я, мусить бути типова „столітня“ фуджіямська ідунка-торбина. Так ішли ці семеро під гору, а я з друзями, минаючи їх, сховався униз кризь імлу хмарин. Подорожі відфотографував я кам'яні хатки-колиби, стату, Будди, кіоски з харчами і біля 10-ї години я опинився на краю лісу, що криє все узбіччя Фуджі. Звідси вже — ідучи цим гаєм-раєм-холодочком — ми дійшли до автобусового станції й автобусом доїхали до Фуджі-йошиди. Це трохи і я втомлений, але вдоволений, що був на найвищій горі в Японії (12365 фітів) і з різними фуджіямськими скарбами вернувся до Тачікави.

Ще кілька днів потому я присвятив поїзди до Комакура — одна година їзди із Токіо — де є Великий Будда із бронзи і багато різнокольорових святинь. Був я і в Нікко —